

[Annette Just]

og sociale samhørighed og en frygtelig masse andre ting: forskning, teknologi, transeuropæiske net og sundhedsbeskyttelsesniveau osv.

Hvis det så kun var pæne bogstaver, som vi måske engang skulle diskutere, kunne jeg blive en lille smule beroliget, men det er ikke tilfældet, for ifølge Kommissionens arbejdsprogram for 1992 – og 1992 er altså i år – er det her og nu, de skal arbejde med bl.a. arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmæssige og sociale rettigheder, herunder beskæftigelse, arbejdsvilkår, information, medbestemmelse, høring af arbejdstagere, ligestilling, sundhed, sikkerhed og hygiejne på arbejdspladsen. Alt det har vi måske haft en fornemmelse af, men på næste side står også »og udbetaling af pensioner«. Det vil altså sige, at det ikke kun er sikkerhed på arbejdspladsen, sådan som vi normalt har forstået det, man taler om, men det er også pensionerne, og vi har hørt forskellige fagforeninger, bl.a. FTF, sige, at der her var fare for social turisme. Fremskridtspartiet er altså ikke de eneste, der har gidet læse traktaten igennem, er begyndt at lægge 2 og 2 sammen og har opdaget, at der her ligger en reel fare for social turisme. Jeg ved godt, at det ikke er pænt at sige det og slet ikke i denne overvældende forsamling af jasiere, som vi har i Folketinget, men det skal siges, for det bliver en reel trussel for det danske pensionssystem, hvis vi ikke får gjort noget ved det. Hvis det skulle blive et ja ved denne folkeafstemning, er der kun ét at gøre, og det er at arbejde utrolig hurtigt for at få lavet hele vores pensionssystem om. Jeg ved ikke, om jasierepartierne er villige til at gøre det, men jeg håber det sandelig, for ellers vil der meget hurtigt også i Danmark blive uhyggelige tilstande.

Man taler altså også om en styrkelse af økonomien og den sociale samhørighed. Det lyder nydeligt, det er smukke ord, men hvad er det egentlig, man gør, når man indfører en politik på det sociale område og på arbejdsmarkedsområdet, herunder Den Europæiske Socialfond? Det, som regeringen for Danmarks vedkommende har skrevet under på, og som vi nu altså enten skal sige ja eller nej til, er bl.a. det, der ligger i Delorspakken II, nemlig hele den økonomiske beregning. Jeg ved godt, at regeringen hele tiden har sagt, at det da godt kan være, at vi kan finde en enkelt lille besparelse hist og her, men det er ikke nok. Der er tale

om, at den pulje, der ligger under strukturforanstaltningerne, skal stige med 58 pct. Det er op til små 30 mia. ecu, og så kan man gange dem med 8. De interne politikker skal stige med 72 pct., de eksterne med 75 pct. Det er ikke små procenter, vi taler om her, det er ikke 4 pct.s inflation el. lign., det er enorme stigninger i støtten fra den rige del af EF til den fattige del på størstedelen af disse områder, men det er selvfølgelig også en støtte til de associerede lande, som nogle af de store EF-lande har.

En ting har vi i Markedsudvalget kunnet blive enige om at falde over, og det er, at administrationen vil stige med 40 pct. Det bad vi i enighed om en god forklaring på, og den kommer nok også, men man taler ikke om de 60, 70 og tæt på 80 pct., der er de store udgiftsstigninger, som regeringen sammen med Socialdemokratiet stiltiende har accepteret, fordi den gerne vil sikre denne unionstraktat, som man i forsamlinger siger er så god, fordi vi så kan få hjemmemarkedet, og så bruger man i øvrigt alle de argumenter, man før i tiden brugte for det indre marked. Jeg beder bare om, at man lader være at blande de to ting sammen, og når i særdeleshed udenrigsministeren har sagt, at Danmark ikke kan sige nej, fordi de andre 11 så bare vil køre videre med en unionstraktat, burde man se rimelig seriøst på, hvad de 16 tyske delstatsministerpræsidenter har været så bekymrede over, hvorfor de ikke vil afgive deres suverænitæt, og hvorfor de ønsker større indflydelse på Delorspakken. Det ville være klædeligt, hvis udenrigsministeren ville tage dette punkt en anelse mere seriøst frem for blot at være en jasiere.

Skal man forlange genforhandling eller rettelser? For Fremskridtspartiets skyld kan man godt nøjes med at sige nej, for hvis ikke vi alle er enige om at sige ja til den nye traktat, bliver der ingen traktat. Vi har tidligere på dagen slået fast, at Romtraktaten nu engang fungerer på den måde.

Jeg mener også, at hvis man siger nej til unionen, så den ikke bliver til noget, vil man få en mulighed for at sætte det indre marked ordentligt i gang, så ansøgerlande kan komme ind på en fornuftig måde ifølge bestemmelser, de kender i forvejen, og ikke pludselig således, at alle bestemmelserne i den grad er skærpede. Rent faktisk vil vi gøre det nemmere for både